

Egységre, de kivel? (Timifi-2000-11-11)

Alapige: „Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan **egyképpen szóljatok** és ne legyenek köztetek szakadások, de **legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben.**” (1 Kor. 1.10)

1. Bevezetés: Miért kell az ökumenéről beszélnünk?

Az elmúlt néhány hónapban számos olyan esemény történt, amely úgy a keresztyén, mint a világi közvélemény figyelmét felkeltette. Az előző évekhez képest olyan gyorsan követték egymást az ökumenikus események, hogy még az ökumené iránt érdeklődők is szinte alig győzték nyomon követni az újabbnál újabb ökumenikus fejleményeket. Olyan események voltak ezek, melyeket a keresztyén ember nem hagyhat szó nélkül. Nekünk is állást kell tudnunk foglalni ezekben a kérdésekben, annál is inkább, hiszen az ökumené kérdése minket is érint. Őszintén remélem, hogy az alkalom végére mindenki világosan fog látni e téren, és hogy mindannyian ugyanazt fogjuk érteni *ökumené* alatt, vagyis hogy mindannyian *teljesen egyek leszünk ugyanazon az értelemben és ugyanazon a véleményen.*

2. Mi az ökumené?

- **Mit értetek ökumené alatt? Mit értenek általában az emberek ökumené alatt?**

Laikusok: a keresztyén vallási felekezetek, egyházak egysége, egymáshoz való közeledése.
Kevésbé laikusok: egy nagy vallási egység, világméretű összefogás a világ összes vallása között.

- **Mit ért a Biblia, vagyis Isten írott Igéje ökumené alatt?**

Megvizsgálva a Szentírást, joggal tehetjük föl a kérdést: vajon milyen igei alapja van az ökumenikus mozgalomnak.

„**oikoumene**” (oikoume/nh), görög szó, jelentése : „ az egész lakott föld”.Vizsgáljunk meg egy-két igehelyet, ahol az eredeti szövegben ez a szó előfordul.

„Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik az egész világon (ökumenén)... és akkor jő el a vég” (Mt 24:14)

„hogy mind az egész föld (ökumené) összeirattassék...” (Lk 2:1) - ebből se vonhatunk le messzemenő következtetéseket az ökumenikus mozgalommal kapcsolatban.

„Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e földkerekségre (ökumenére) következnek...” (Lk 21:26)

„... hogy az egész földkerekségen (ökumenén) nagy éhség lesz...” (Apcsel 11:28)

„a megpróbáltatás idején, mely az egész világra (ökumenére) eljő” (Jel 3:10)

„mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét (ökumenét)” (Apcsel 17:31)

A Szentírás szerint az „ökumené” bálványimádó (pl.: Apcsel 19:27).

Az Apcsel 24:5 - ben Pál apostolt az „ökumené” megzavarásával vádolják.

A Róma 10:18-ban is a pogány világot jelenti az „ökumené”.

„Ám nem angyaloknak vetette alá a jövő világot (ökumenét), amelyről szólunk.” (Zsidó 2:5) - ez az egyedüli pozitív tartalmú igeszakasz, amelynek szintén nincs túl sok köze a mai ún. ökumenikus mozgalomhoz.

Végül két igen sokat sejtető igevers:

„Mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a földnek és az egész világnak (ökumené) királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat...” (Jel 16:14)

„...Sátánnak, ki mind az egész földkerekséget (ökumenét) elhiteti.” (Jel 12:9)

De vizsgáljuk csak meg a mozgalom két legfőbb alapigéjét, melyre az ökumené támogatói, hívei hivatkozni szoktak, melyek közül az első így hangzik: „Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak, és a Szentléleknek nevében.” (Máté 28:19). Sajnos, eddig még nem sikerült ebből kihámozni semmilyen, a mai értelemben vett egységesítésre szóló parancsot. Sőt, nézzük csak meg, hogy is folytatódik tovább: „**Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek:** és ímé én titeletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Amen!” (20. vers). Mit jelent tehát a tanítványság? A keresztyén egyháznak az egy igaz Isten akaratát, a Jézus Krisztus evangéliumát kell hirdetnie az egész lakott földnek, nem pedig (ha az előbbi nem megy), Isten Igéjét félre téve szövetségre lépni vele. Így valósul meg az igazi egység az egyház tagjai ill. az Egyház és Isten között.

A második alapigét Krisztus főpapi imájában olvashatjuk: „Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17:21). Itt mindjárt felvetődik egy kérdés: Vajon valóban egy fizikai, látható egységért szól Krisztusnak ez a könyörgése? Mert ha igen, akkor hogyan lehetséges az, hogy az Atya még a mai napig sem hallgatta meg az Ő egyszülött fiának könyörgését? Figyelmesen olvasva ezt a verset a következőket állapíthatjuk meg.

Először is, Jézus nem azért könyörög, hogy fizikailag, láthatólag „együtt” legyenek, hanem hogy „egyek” legyenek, méghozzá azt mondja az Ige: „mibennünk”, azaz a Szentháromság Istenben. Akik tehát az „Istenben vannak” (vagyis Isten akaratára szerint élnek az életüket és a Szent Lélek keresztsége által a Krisztus élő testébe bevételükkel), azok mind egymással, mind Istennel egységben vannak, akárhol éljenek is a világon elszórva és ezek az emberek egymással már valódi testvéri közösséget alkotnak. Az evangéliumokban egyébként, egy rendkívül szoros egység figyelhető meg az Atya és a Fiú között, melyet az Úr követendő példaként állít az Őt követők elé. Hogyan nyilvánul ez meg? „Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi. (Jn 5:19). Amit tehát az Atya a Fiúnak mutatott, azt a Fiú megcselekedte. Egy volt a céljuk, egy volt az akaratuk, ilyen tökéletes együttműködés, ilyen egység volt (és van mind máig) az Atya és a Fiú között és ilyen fajta egységért könyörög Krisztus az övével kapcsolatban is. Fontosnak érzem megjegyezni, hogy az Atya az Ő Fiának minden könyörgését meghallgatta. Így a valódi

egységért szóló könyörgését is. Mikor is került meghallgatásra Krisztusnak ez az imádsága? Bizony nagyon rövid időn belül, még hozzá Pünkösdkor, vagyis a Szent Lélek kitöltetésekor (A keresztyén egyház megszületésekor). Ez az egység (vagyis az Egyház, azaz Krisztus teste, a Benne hívő újjászületett emberek közössége) ma is fennáll ma is él, maga az Úr gondoskodik annak összetartásáról, megmaradásáról és a benne élők üdvösségéről.)

A kérdés tehát a következő: összhangban van-e az ökumenikus mozgalom Isten, a Szentírásban kijelentett akaratával, vagy sem?

Az eddigiek alapján tehát megállapíthatjuk, hogy mai értelemben vett, ún. ökumenikus egységtörekvésre szóló parancsunk nincs az Atyától. Az ökumené (mely lakott Földet jelent) a Szentírás tanúságtétele szerint ítélet alatt áll. **Pálék az 'ökumenét' evangelizálták, nem pedig a neve alatt szövetkeztek a világ vallásaival!** Vajon miért ezt a vitatott szót választották a mozgalom nevéül....?

3. Dominus Iesus (DI) ismertetése:

- **ami jó:** I/6 Ellentétes tehát az Egyház hitével az az állítás, hogy Jézus Krisztus kinyilatkoztatása korlátozott, befejezetlen és tökéletlen, ezért a többi vallásban jelenlévő kinyilatkoztatásból kiegészítésre szorul. Ezen állítás végső indoka az a föltételezés, hogy Isten igazságát a maga teljességében és összességében egyetlen történeti vallás - tehát a kereszténység, sőt maga Jézus Krisztus - sem képes megragadni és hirdetni. Ezen állítás alapján mond ellent a korábbi hittételeknek, melyek szerint Jézus Krisztusban megadatott Isten üdvözítő misztériumának teljes és tökéletes kinyilatkoztatása. Ugyanis Jézus szavai, cselekedetei és egész történeti lénye, bár korlátozottak a maguk emberi valóságában, cselekvő alanyuk a megtestesült Ige isteni személye, „az igaz Isten és igaz ember”, ezért Isten üdvözítő útjai kinyilatkoztatásának véglegességét és tökéletességét hordozzák akkor is, ha az isteni misztérium mélysége önmagában transzcendens és kimeríthetetlen marad. Az Istenről elmondott igazság nem veszíti érvényét és nem csorbul amiatt, hogy emberi nyelven hangzik el. Ellenkezőleg, ez az igazság egyetlen, teljes és tökéletes, mert aki mondja és teszi, Isten megtestesült Fia. Ezért a hit megköveteli, hogy valljuk: a testté lett Ige a maga teljes misztériumában - a megtestesüléstől a megdicsőülésig - az Atyából részesedő, valóságos forrása és megvalósulása Isten emberiségnek szóló egész üdvözítő kinyilatkoztatásának, s hogy a Szentlélek, aki Krisztus Lelke, tanítja az apostoloknak és rajtuk keresztül minden idők egész Egyházának ezt a „teljes igazságot” (Jn 16,13).

III/13 13. Ismételt tagadják Jézus Krisztus misztériumának egyetlen és egyetemesen üdvözítő voltát. Ennek a tagadásnak semmiféle szentírási alapja nincs. **Szilárdan kell ugyanis hinni, mint az Egyház hitletéteményének állandó részét, hogy Jézus Krisztus, az Isten Fia az Úr és az egyetlen Üdvözítő, aki megtestesülésével, halálával és föltámadásával elhozta az üdvtörténet beteljesedését, melynek Ő a teljessége és a középpontja.**

- **Ami rossz:** Jézus Krisztus kizárólagos, egyetlen üdvözítő voltát a katolikus egyházra is ráruházza. Vagyis kijelenti, hogy A katolikus egyház a kizárólagos és egyetlen üdvözítő egyház!

DI IV. pont

Az Egyház egyetlensége és egysége

16. Az Úr Jézus, az egyetlen Üdvözítő nem egyszerűen közösséget szervezett a hívőkből, hanem Egyházat, üdvözítő misztériumot alapított: Ő maga van az Egyházban, és az Egyház Őbenne van (vö. Jn 15,1 skk.; Gal 3,28; Ef 4,15-16; ApCsel 9,5); ezért **Krisztus üdvözítő misztériumának teljessége az Egyházhhoz is tartozik**, mely elválaszthatatlanul kapcsolódik Urához. Jézus Krisztus ugyanis az Egyházban és az Egyház által folytatja üdvözítő jelenlétét és tevékenységét (vö. Kol 1,24-27), [47] mely az Ő teste (vö. 1Kor 12,12-13.27; Kol 1,18).

[48]

Miként egy élő test feje és tagjai, különböznek bár, de el nem választhatók egymástól, úgy Krisztust és az Egyházat sem lehet sem összekeverni, sem szétválasztani, mert egyetlen „teljes Krisztust” alkotnak. [49] E

szétválaszthatatlanságot az újszövetségi Szentírásban az Egyház mint Krisztus menyasszonya képpel is kifejezik (vö. 2Kor 11,2; Ef 5,25-29; Jel 21,2,9). [50]

Ezért Jézus Krisztus üdvözítő közvetítésének egyetlen és egyetemes voltával együtt szilárdan hinni kell mint katolikus hitigazságot az általa alapított Egyház egyetlen voltát is. Így miként csak egy a Krisztus, úgy egy az Ő teste is, egyetlen a menyasszonya is: „Egyetlen egy a katolikus és apostoli Egyház”. (Hitvallás: DS 48. Vö. VIII. Bonifác pápa: Unam sanctam bulla: DS 870-72; II. Vatikáni Zsinat: [Lumen gentium](#) konstitúció 8. p.)

Továbbá az Úr ígéreteiből, miszerint soha nem hagyja el Egyházát (vö. Mt 16,18; 28,20), s Lelkével vezetni fogja (vö. Jn 16,13), következik, hogy a katolikus hit szerint az Egyház egyetlensége és egysége, és mindaz, ami épségéhez hozzátartozik, soha nem megy veszendőbe. [52]

A hívőknek vallaniuk kell, hogy - az apostoli jogfolytonosságban gyökerező [53] - történeti folytonosság van a Krisztus által alapított Egyház és a katolikus Egyház között: „Krisztus egyetlen Egyháza, (...) melyet Üdvözítőnk feltámadása után a pásztor Péternek adott át (Jn 21,17), és őrá meg a többi apostolra bízta terjesztését és kormányzását (vö. Mt 28,18), és mindörökké az igazság oszlopának és erősségének rendelte (1Tim 3,15), e világban mint alkotmányos és rendezett társaság a Péter utóda és a vele közösségben élő püspökök által kormányzott katolikus Egyházban létezik [subsistit in].” (II. Vatikáni Zsinat: [Lumen gentium](#) konstitúció 8. p.)

A subsistit in ('létezik') kifejezéssel a II. Vatikáni Zsinat két tantételt akart összhangba hozni: az egyik az, hogy Krisztus Egyháza a keresztyének megosztlásai ellenére a maga teljességében csak a katolikus Egyházban létezik; a másik, hogy „a megszentelés és az igazság sok eleme létezik határain kívül”, [55] vagyis azokban az egyházakban és egyházi közösségekben, melyek még nincsenek teljes közösségben a katolikus Egyházzal. [56] De ezen utóbbiakra vonatkozóan állítanunk kell, hogy „hatékonyságuk a kegyelemnek és igazságnak abból a teljességéből ered, amely a katolikus Egyházra van bízva”. [57]

17. Krisztusnak tehát egyetlen Egyháza van, mely a Péter utóda és a vele közösségben lévő püspökök által kormányzott katolikus Egyházban létezik. [58] Azok az egyházak, melyeket, bár nincsenek teljes közösségben a katolikus Egyházzal, nagyon szoros kötelékek - az apostoli jogfolytonosság és az érvényes Eucharisztia - fűznek hozzá, valóban részegyházak. [59]

Ezért ezekben az egyházakban is Krisztus Egyháza van jelen és működik, jóllehet hiányzik a katolikus Egyházzal való teljes közösség, mert nem fogadják el a primátus katolikus tanítását, melyet Isten akarata szerint Róma püspöke objektíven birtokol és gyakorol az egész Egyház felett. [60]

Azok az egyházi közösségek ellenben, melyek nem őrizték meg az érvényes püspökséget és az Eucharisztia misztériumának eredeti és teljes valóságát, [61] nem egyházak a szó sajátos értelmében; mindazonáltal akiket e közösségekben megkeresztelnek, azok a keresztség révén beletestestülnek Krisztusba, s ezért bizonyos, jóllehet tökéletlen közösségben vannak az Egyházzal. [62]

A keresztség ugyanis természete szerint a Krisztusban való élet teljes kibontakozására irányul a teljes hit megvallása, az Eucharisztia és az Egyházban való teljes közösség által. [63]

Ezért a hívőknek nem szabad azt képzelnük, hogy Krisztus Egyháza nem más, mint - elkülönült, de valamilyen formában mégis egy - egyházak és egyházi közösségek bizonyos összessége; s azt sem gondolhatják, hogy Krisztus Egyháza ma már igazában sehol sem létezik, hanem csak célnak tekinthető, mely felé minden egyháznak és közösségnek törekednie kell. [64] Valójában „ennek a már adott Egyháznak az elemei összességükben a katolikus Egyházban léteznek, s a többi közösségben nincs meg a teljességük”. [65] „Ezek a tőlünk különvált egyházak és közösségek - jóllehet hitünk szerint nincs meg a teljességük - nem jelentéktelenek és súlytalanok az üdvösség misztériumában. Krisztus Lelke ugyanis nem vonakodik fölhasználni őket az üdvösség eszközéül, melynek hatékonysága a kegyelemnek és igazságnak abból a teljességéből ered, amely a katolikus Egyházra van bízva.” [66] A keresztyének közötti egység hiánya kétségtelenül seb az Egyház számára; nem abban az értelemben, mintha meg lenne fosztva az egységtől, hanem „amennyiben a megosztás akadályozza egyetemességének teljes megvalósítását a történelemben”. [67]

Tehát az egyetlen igaz, üdvözítő egyház a római egyház, mi (ref. egyház) csupán egyházi közösség vagyunk. Nem tekintenek bennünket egyenrangú partnereknek, sem egyenrangú testvéreknek.

4. Miért olyan felháborító ez? Róma nem mondott semmi újat, csupán világosan kimondta azt, amit eddig is tanított.

DI 82. Lábjegyzet:

[82]II.Vatikáni Zsinat: Ad gentes határozat, 2. p. Az itt jelzett értelemben kell értelmezni az "extra Ecclesiam nullus omnino salvatur" ('az Egyházon kívül senki sem üdvözülhet') formulát (vö. IV. Lateráni Zsinat Cap. 1. De

fide catholica: DS 802). Lásd még a Szent Officiumnak a bostoni érsekhez intézett levelét: DS 3866-3872.

KEK (Katolikus Egyház Katekizmusa):

816 "Ez Krisztus egyetlen Egyháza, (...) melyet Üdvözítőnk föltámadása után Péternek legeltetésre átadott, és órá meg a többi Apostolra bízta terjesztését és kormányzását (...). Ez az Egyház e világban mint alkotmányos és rendezett társaság a Péter utóda és a vele közösségben élő püspökök által kormányzott katolikus Egyházban létezik." (II. Vatikáni Zsinat: Lumen Gentium dogmatikus konstitúció, 8.)

A II. Vatikáni Zsinatnak az ökumenizmusról szóló határozata kifejti: "Az üdvösség eszközeit hiánytalanul csak Krisztus katolikus Egyházában, az üdvösség egyetemessé válásában érhetjük el. Hitünk szerint ugyanis a Péter vezetése alatt álló egyetlen apostoli kollégiumra bízta az Úr az új Szövetség összes javait, hogy létrehozza Krisztus egy testét a földön; **melybe teljesen be kell épülnie mindazoknak, akik valamilyen módon már Isten népéhez tartoznak.**" (II. Vatikáni Zsinat: Unitatis redintegratio határozat, 3.)

838. ... Ezért **nem üdvözülhetnek azok az emberek**, akik tudják ugyan, hogy Isten Jézus Krisztus által az üdvösség szükséges intézményének alapította meg a katolikus Egyházat, mégsem akarnak belépni oda vagy megmaradni benne." [II. Vatikáni Zsinat: Lumen Gentium dogmatikus konstitúció, 7., 14.]

846. Az Egyházon kívül nincs üdvösség.

5. Hol van Krisztus egyháza? Mi az egyház a Biblia szerint?

- „Ecclesia” – kihívott nép, a szentek közössége, vagyis azok közössége, akik Jézus Krisztust befogadták és a Szentlélek keresztsége által az Ő testének tagjaivá váltak (I. Kor. 12:13)! Ez a Krisztus egyetlen egyháza! Ez azonban láthatatlan és a látható, intézményes egyházban létezik. Ennek tagjai egymással és az Egyház Fejével élő, személyes kapcsolatban, egységben vannak, bárhol legyenek is elszórva a világon és bármely felekezethez tartozzanak is.

Krisztus egyháza ott van, ahol az IGÉT tisztán hirdetik és a szentségeket helyesen szolgáltadják ki.

6. Ki ennek az egyháznak a feje, ki a vezetője? Hogyan vélekedik erről a Róma szerint legilletékesebb személy, Péter apostol?

A Szentírásból egyértelműen kiderül, hogy **Krisztus nem rendelt maga helyett földi helytartót, sem főpásztort!** Ellenben elküldte Szentlelkét, aki „mindenre megtanít majd titeket” (Ján 14:26) és így: „Ímé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20), tudniillik az Ő Szent Lelke által. Péter szintén tisztában volt ezzel:

„A köztetek lévő presbitereket kérem én, a **presbiter társ...**”(1 Pét 5:1), egyenrangúnak tekintette tehát magát a gyülekezet presbitereivel, és nem magára, hanem Krisztusra mutatott, mint Főpásztorra, ahogy az a következő Igéből is kiderül:

„És mikor megjelenik a Főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadhatatlan koronáját.” (1 Pét 5:4). Vagy figyeljük meg azt a **Péter-i alázatot**, melyet Kornéliusszal szemben tanúsított:

„És lőn, hogy amint Péter beméne, Kornéliusz elébe menván, lábaihoz borulva imádá őt. Péter azonban felemelé őt, mondván: Kelj fel! Én magam is ember vagyok.” (Apcsel 10:25,26). Ma pedig emberek borulnak le a pápa előtt és a kezét csókolgatják.

Azon kívül arra is felszólítja a lelki tanítókat a Szentírás, éppen Péter apostol levele által, hogy : „Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt; nem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal; **Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak.**” (1. Pét 5:2,3) - Valljuk be, mennyire nem így működik ez Rómánál.

7. A pápa magát Krisztus földi helytartójának tartja. Vajon valóban krisztusi példát mutat-e?

„A pápaság legnagyobb bűne és sok más bűnnek a forrása a mérhetetlen hatalommal való visszaélés. Különös érzés arra gondolni, hogy Ő, akitől hatalmukat levezetik, hatalom nélkül élt és halt meg.” - írja Peter de Rosa, volt jezsuita pap Krisztus Helytartói c. művében (ld. a borítón).

Mint az sokak számára ismeretes, 1929-ben Mussolini egyezményt kötött a római pápával, melynek eredményeképpen a pápa egy néhány négyzetkilométernyi területet kapott, mely a saját fennhatósága alá került. Vagyis sikerült kiharcolnia, hogy egy teljesen önálló közigazgatási egység legyen a Vatikán. Azóta tehát, ez a miniatűr **pápai állam egyike a föld országainak**, saját diplomáciai testülete van, kormányfője a pápa.

Vajon mit szólna ehhez Jézus Krisztus, aki földi tartózkodása során többször is visszautasította a Neki felajánlott földi hatalmat? (Ld. pl. a kísértés történetben. (Lk 4:5-8), vagy az ötezer férfi megvendéglése után (Jn 6:14,15)) Jézus határozottan kijelentette: „**Az én országom nem e világból való.**” (Jn 18:36) Ennek ellenére a pápa beiktató szövegében hosszú ideig a következő kijelentés állt: „...te (a pápa) vagy a földkerekség uralkodója...”. Ismét máshol a következőre figyelmezteti az övéit az Úr: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön...” (Mt 6:19) - Róma halmozza azokat!

Valóban a római egyház lenne az egyetlen üdvözítő egyház?

A reformáció pontosan azt tanította, hogy Krisztuson kívül nincs üdvösség!! Róma egyházértelmezésében tehát erősen középkori maradt! Végre kibújt a szög a zsákból!

8. Mi a helyzet a Közös Nyilatkozattal (KNY)?

Hogyan látta azt a világi közvélemény? Nézzünk egy-két idézetet a világi sajtóból:

„Az évszázad ökumenikus eseményeként jellemezték a Vatikán és a Lutheránus Világszövetség képviselőinek a reformáció emléknapiján, Augsburgban tartott találkozóját, amelyen aláírták a megigazulásról szóló, másfél évtizede készülő dokumentumot. Ebben a katolikus és az evangélikus egyházi vezetők **kölcsönösen visszavonják az egymás tanaira korábban kimondott átkokat**, s kijelentik: az üdvözülés egyedül kegyelemből, hit által, nem pedig érdemek szerint lehetséges; vagyis a római katolikus egyház ötszáz év után azt vallja, amit Luther” (HVG - 1999/51-52. - 1999. december 25. - 86-87. oldal)

„A Lutheránus Világszövetség és a katolikus egyház - áll a dokumentumban - kijelenti a következőket: Az evangélikus egyházak tanítása, amint ebben a közös nyilatkozatban kifejezésre jutott, **nem esik a trentói (trenti, tridenti) zsinat elítélő határozatai alá.** Az evangélikus hitvallások elítélő nyilatkozatai nem illetik a római katolikus egyház tanítását, amint az ebben a közös nyilatkozatban kifejezésre jutott.” (KNY 41.) S aztán egy kulcsmondattal: „Együtt valljuk meg: Egyedül kegyelemből, Krisztus üdvözítő munkájába vetett hitben és nem a mi részünkről meglévő bármely érdem szerint fogad el minket az Isten és kapjuk a Szentlelket, aki megújítja szívünket, és egyúttal felkészít és felhív a jó cselekedetekre.” (HVG - 1999/43. - 1999. október 30. - 101-104. oldal)

Figyeltétek a fogalmazásbeli különbséget?

A laikusok számára ez a kiegészítés egyet jelentett azzal, hogy a két egyház kölcsönösen visszavonta az egymásra korábban kimondott átkokat. Azonban az a KNY-ban erről szó sincs! Az csupán azt mondja ki, hogy az evangélikus egyházak tanítása *nem esik a tridentin zsinat elítélő határozatai alá*. A Tridentin Zsinat határozatai mindmáig érvényben vannak!!

9. Csakugyan ekkora előrelépés történt? Csakugyan teljes az egyetértés a megigazulás kérdéséről a két felekezet között?

A nélkül, hogy a nyilatkozat kritikájába belemennék nézzünk meg néhány háttérinformációt! A kritikát (angol nyelvű) lásd az LCMS honlapján (www.lcms.org)!

- Épp ellenkezőleg! A Vatikán nagyon óvatosan ugyan, de világossá tette, hogy a TZS még mindig érvényben van, annak határozatai kötelező érvényű dogmák a RK egyház számára. A Keresztény egység előremozdításáért felelős Tanács elnöke, Cassidy kardinális (ő írta alá katolikus részről a KNY-ot) tisztázta ezt a megállapítást egy sajtókonferencián, melyet a KNY aláírása után tartottak. Idézet Cassidy kardinális nyilatkozatából (kiemelés tőlem):

„Többen kérdezték, hogy a közös nyilatkozatban van-e bármi olyan, amely ellene mond a Tridentin Zsinat-nak. Cassidy kardinális a következőt válaszolta: „Semmiképpen! Különbözik hogyan is mentünk volna bele (a nyilatkozat aláírásába- kiegészítéssel tőlem)! **Nem tehetünk semmi olyat, amely egy ökumenikus zsinat végzéseivel ellentétes. Semmi olyan nem szerepel a nyilatkozatban, amit a Tridentin Zsinat elítél.**””(Ecumenical News International, 11/1/99). – Ez világos beszéd!

- Mi történt Tridentben (1545-1563)?

A Reformáció óriási válaszfalat emelt a katolikus egyház ill. a protestáns egyházak közé. Az Ellenreformáció a Tridentin zsinattal válaszolt, ahol, a katolikus egyház szilárdan elhatárolta magát a Reformáció tanításától, de nem is akárhogyan. Megfogalmaztak egy 33 pontból álló állásfoglalást, amiből most felolvasok néhányat. (A Tridentin Zsinat határozatai, végzése és azok részletes cáfolata „Kálvin János Művei”-ben olvasható, a XVI. Kötetben a 109. oldaltól, Pápa 1912. A Ráday Kollégium könyvtárában is megtalálható.)

IX. Kánon: Ha valaki azt állítja, hogy az istentelen ember egyedül hit által igazul meg, olyan értelemben, hogy semmi másra nincs szüksége, ami hozzásegíti őt a megigazulás kegyelmének elnyeréséhez.. legyen átkozott.

XII. Kánon: Ha valaki azt állítja, hogy a megigazító hit nem más, mint bizalom Isten kegyelmében, mely által a bűn megbocsáttatik Krisztus érdeméért, vagy hogy egyedül ez a bizalom az, ami által megigazulunk, legyen átkozott.

XIV. Kánon: Ha valaki azt állítja, hogy az ember feloldozást nyer a bűnei alól vagy megigazul, ha meggyőződéssel hiszi, hogy feloldozást nyert vagy megigazult, vagy hogy valóban csak az igazul meg, aki hiszi, hogy megigazult, és hogy egyedül ezáltal a hit által nyeri el a megigazulást, legyen átkozott.

XXIV. Kánon: Aki azt állítja, hogy az elnyert megigazulás Isten szemében nem a jó cselekedetek által őrződik meg, sőt, hogy nem azok által növekszik (vagyis, hogy nem a

jócselekedeteim miatt leszek egyre igazabb), hogy a cselekedetek önmagukban csupán az elnyert megigazulás gyümölcsei, de nem a igazabbá léétel okai (vagyis nem azt a célt szolgálják, hogy általuk Isten előtt egyre igazabbá váljunk), legyen átkozott.

XXX. Kánon: Ha valaki azt mondja, hogy a megigazulás kegyelmének elnyerése után a bűn, vagy örök büntetéssel járó bűnösség (vagyis az a törleszhetetlen adósság, amivel istennek tartozunk a bűneink miatt) minden bűnbánatot tartó bűnösre nézve úgy eltöröltetik, hogy semmilyen ideiglenes büntetéssel járó tartozást (bünt) sem ezen a világon sem később a purgatóriumban nem kell törleszteni, mielőtt a menyország kapuja megnyílhatna, legyen átkozott.

Tehát nem külső dolgokat átkoztak meg, hanem magának az Evangéliumnak a magvát!

Ezenkívül megfogalmazták az ún. Tridenti Hitvallást (ld. a függelékben), melyet mind a mai napig minden kardinális, püspök, áldozópap, egy kánonian alapított egyetem vagy fakultás rektora, minden egyetemi hallgató, aki vizsgája után akadémiai fokozatot kap, a klerikális kolostorok minden vezetője köteles a Bibliára tett kézzel letenni. Ez nem más, mint egy, a pápa és a zsinati végzések iránti hűségeskü. Ennek vége felé az esküt tevőnek meg kell fogadnia, hogy elítél, elvet és kárhozza mindent ami a Tridenti zsinat határozataival és a katolikus egyház tanításával ellentétben áll. Ez tehát mindmáig érvényben van! Ezzel a tettükkel azonban, a zsinati atyák Isten haragját vonták magukra, ahogy azt Ésaías könyvében olvashatjuk: „**Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik,... Ezért gerjedt fel az Úrnak haragja...**”(Ésa 5:20,25) Azóta a katolikus egyház 1870-ben kihirdette a pápai csalatkozhatatlanság dogmáját, méginkább bebiztosítva ezzel magát a megmásíthatatlan tantételek mellett.

Pál apostol azt írja:” Azért tudtokra adom néktek, **hogy senki, aki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak;**” (1 Kor. 12.3) Márpedig pontosan ezt tette és teszi mindmáig Róma, hiszen maga Jézus hirdette elsőként mindazt, melyet a Tzs atok alá helyez.

- **Mi történt a II. Vatikáni Zsinaton, mely a megújulás és az ökumené szellemében lett összehívva?**

Nézzük meg, mi a helyzet az ún. Reformzsinattal (II. Vatikáni Zsinat, 1962-1965)? XXIII. János pápa kimondta a jelszót: „Aggiornamento!”, azaz felzárkózás a korrall. Egyre nagyobb hangsúly helyeződik a Bibliára! (Ez valóban örvendetes.) Új szelek fújnak, megkezdődött az egyházak közti közeledés! Valóban ilyen nagy lenne a változás? Nem tudom, hányan tudnak arról, hogy „a II Vatikáni Zsinaton résztvevő 2500 zsinati atyának 1962. okt. 11-én ünnepélyesen esküt kellett tennie a Tridenti Zsinat határozataira, valamint a pápai csalatkozhatatlanság dogmájára, és kijelenteni, hogy minden ezzel ellenkező tan átkozott” (A. Omenzetter; Alarm um die evangelische Gemeinde der Reformation, St. Johannis-Druckerei C.Schweickhardt, 1970. 47,48. o.) - Ezzel tehát: „(az Úr) haragja el nem múlt, és keze még felemelve van.”(Ésa 5:25)

- **Akkor hogyan jöhetett létre mégis a megegyezés?**

Röviden úgy, hogy bár ugyanazokat a bibliai fogalmakat használja mind a két felekezet, azonban Róma mindig is egészen mást értett HIT és KEGYELEM alatt, mint a Szentírás!

- Mit ért a kat. egyház HIT alatt?

182 "Mi mindazt hisszük, amit Isten írott vagy áthagyományozott Igéje tartalmaz, és az Egyház (...) mint Istentől kinyilatkoztatott dolgokat élénk ad, hogy higgyük."

1814 A hit az az isteni erény, mellyel hiszünk Istenben és mindabban, amit nekünk mondott és kinyilatkoztatott, s amit az Egyház nekünk hinni előad, mert Isten maga az igazság. (A Katolikus Egyház Katekizmusa)

183 A hit elengedhetetlenül szükséges az üdvösséghez. Maga az Úr mondja: "Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik." (Mk 16,16)

A kat. egyh. szerint tehát: „A bizalom vagy bizonyosság rokonértelmű meghatározása a dogmatikai hitnek, vagyis az nem más, mint egy szilárd meggyőződés és elfogadása mindazon tantételeknek, melyek a hittel és Isten tekintélyével kapcsolatosak, aki kinyilatkoztatta azokat. A megigazulás szempontjából figyelembe véve a katolikus hitértelmezést, nem tekinthetjük azt úgy, mint *elfogadás*-t. A dolog természetéből kifolyólag, az nem más, mint egyfajta erény, jó cselekedet, és így nem az a funkciója, hogy átvegye, elfogadja Isten kegyelmét és irgalmát, mely által az ember megigazul. Ilyen értelemben értelmezi a TZS a Rm. 3:28 "per fidem" kifejezését. Tehát, attól függően, hogy ki hogyan definiálja az üdvözítő hitet és bizalmat, aszerint fogja értelmezni a hit szerepét az Isten előtti megigazulással kapcsolatban.” (Robert Preus, Justification and Rome, Concordia Academic Press: 1997, p. 84)

Kiegészítendő: mit ért Róma kegyelem alatt...

A kegyelem Róma szerint nem más, mint az az isteni erő, mely az embert képessé teszi a jó cselekvésre, melyek által még több kegyelmet érdemelhetünk ki Istentől! (forrás...)

- Mennyire volt teljes az egyetértés az evangélikus gyülekezetek, egyházak között a KNY-tal kapcsolatban?

A világ luteránus egyházaiban és az LVSZ tagegyházain belül messze nem volt teljes az egyetértés a nyilatkozatban megfogalmazottakkal kapcsolatban. Az LCMS hivatalos jelentése szerint az LVSZ tagegyházainak 35%-a nem támogatta a KNY-ot. Ehhez hozzáadva azokat a luteránus egyházakat, melyek nem tagjai az LVSZ-nek és szintén nem fogadták el a KNY-ot végeredményül azt kapjuk, hogy a világ luteránus egyházainak több, mint 47%-a nem fogadta el a KNY-ot! (Supporting Documentation for the statement „Toward true reconciliation”, The Office of the President, LCMS, 2000.I.13. A fenti internet címről letölthető.)

Tehát éppen hogy sikerült keresztül vinni!

A KNY 43. bekezdésében a következő áll: „A megigazulástan alapigazságaiban elért konszenzusunknak ki kell hatnia egyházaink életére és tanítására és itt kell megpróbálnunk azt....”

- Nézzük meg tehát azt, hogy mennyire tekinti Róma és a katolikus egyház önmagára nézve is kötelező érvényűnek a megigazulás kérdésében létrejött megegyezést egyházai életében, gyakorlatában és tanításában? Mennyire tartja magát a KNY-ban leírtakhoz?

“Ökumené szakértők középkorinak tartják II. János Pál bűnbocsánattal kapcsolatos rendelkezését, amely szerint a katolikusok többek között **istentiszteleteken való részvétel által is elnyerhetik a bűnbocsánatot**” (Ref. Lap. „Ökumené és szentévi bűnbocsánat” c. cikk, 2000. Március 26. 5. old) Nagyon találóan fogalmazott a cikk írója, valóban újra kísért a sötét középkor. Ami pedig szintén figyelemreméltó és elgondolkodtató, hogy a Pápa ezen merész kijelentését néhány hónappal a Lutheránus Világszövetséggel közösen megfogalmazott Közös Nyilatkozat aláírása után tette... A Lutheránus Világszövetség Német Nemzeti bizottsága “szerint a meghirdetett bűnbocsánat **“ökumenikus botránkozás”, de nem szabad, hogy a lutheránus-katolikus kapcsolatok megszakításához vezessen...**” (u.o.)

- Hogyan áll a magyar katolikus egyház a KNY-ban megfokalmazottakhoz? (Részlet egy a nem régiben ünneppé nyilvánított halottak napjával kapcsolatos cikkből)

„Veres András püspök szerint a hívők a szentmise, az imádság és a temetőlátogatás révén szeretteiket Isten irgalmába ajánlják. Hozzátette: ezen a napon **a szokásos feltételek mellett** – vagyis gyónás, áldozás, valamint a szentatya szándékaiért felajánlott imádság révén – halottaink számára **teljes bűcsút nyerhetünk**.”
(Magyar Nemzet, 2000.X.31.)

Idézetek a KEK-ből:

1471 A bűcsük tanítása és gyakorlata az Egyházban szorosan összefügg a bűnbánat szentségének hatásaival.

MI A BŰCSŰ?

"A bűcsű Isten színe előtt a már megbocsátott bűnökért járó, ideigtartó büntetések elengedése, melyet a keresztény hívő, aki megfelelően fölkészült és teljesítette a kiszabott föltételeket, elnyer az Egyház segítségével, amely mint a megváltás szolgálója Krisztus és a szentek elégtételt nyújtó érdemeinek kincstárát hivatalosan kezeli és abban részesít." [VI. Pál pápa: Indulgentiarum doctrina 1: AAS 59 (1967) 21.] "A bűcsű részleges vagy teljes, attól függően, hogy a bűnökért járó ideigtartó büntetéstől részlegesen vagy teljesen szabadít-e meg." [VI. Pál pápa: Indulgentiarum doctrina 2: AAS 59 (1967) 21.] "Minden hívő nyerhet bűcsűt (...) önmaga számára vagy az elhunytak javára." [CIC 994.]

Hát ennyit ér Róma szava!!!

Egyébként, ha történt is valamiféle megegyezés az egyedül kegyelemből, Jézus Krisztus üdvözítő munkájába vetett hit által történő megigazulás kérdésében, még egy nagyon fontos feltétel tisztázása mindenképpen várat magára, mely nem más, mint a „SOLA SCRIPTURA” alapelve! Róma valójában soha sem fogja föladni a több száz vagy ezer éves úgy nevezett „szent hagyományát”, a nyíltan igeellenes tanításait és gyakorlatait (legfeljebb átfogalmazza azokat), hiszen ahhoz mindenek előtt a tévedhetetlenség és csalatkozhatatlanság dogmáját kellene eltörölnie!

9. Van azonban itt egy másik figyelemre méltó tényező az ökumenikus mozgalommal kapcsolatban, amire jól tesszük, ha szintén odafigyelünk

- Mi a helyzet a dalai láma látogatásával pannonhalmán?

Sajnos kevesek számára okozott akkora felháborodást a buddhista vezető pannonhalmi „ténykedése”, mint a nem régiben nyilvánosságra hozott Dominus Iesus c. Vatikáni dokumentum. Míg az utóbbi óriási „ökumenikus botránkozást” okozott ország és világ szerte, addig egyházaink teljesen szó nélkül hagyták, hogy egy pogány, bálványimádó vallás legfőbb vezetője a római katolikus egyház meghívására a Pannonhalmi apátságban együtt imádkozott a magyarországi katolikus egyház egyik vezetőjével.

Nézzünk meg néhány, a látogatásról szóló cikket a magyar sajtóból.

„A Magyarországon tartózkodó dalai láma Várszegi Asztrik püspök, pannonhalmi bencés főapát meghívására szombaton Pannonhalmára látogat. A főapát az MTI érdeklődésére elmondta: megtiszteltetésnek tartja Pannonhalmára és a maga számára **a buddhista egyházi vezető látogatását**. - II. János Pál pápára hivatkozom, aki a bencés apátok szeptemberben Rómában tartott gyűlésén **szorgalmazta a világvallások és a kereszténység közötti párbeszéd ápolását**. Ebben a szellemiségben nagy várakozással tekintek a találkozás elé, amely egyfajta **kapcsolatfelvétel lesz a két egyház között** - hangsúlyozta Várszegi Asztrik. Az **egyházak közötti közeledés** eszmeisége áthatja Pannonhalmát -mutatott rá -, ezt jelzi, hogy a bencések invitálására **világvallások magas**

rangú vezetői tettek látogatást az utóbbi években Szent Márton hegyén.”(Pannonhalmára látogat a dalai láma, Magyar Távirati Iroda, 2000.X.13.)

Érdemes felfigyelni a szóhasználatra. A Buddhisták vallási közösségét és az egyéb idegen vallásokat szemrebbenés nélkül többször is *egyháznak* nevezi a főapát, holott a Dominus Iesus egyebek mellett) éppen azzal váltott ki általános felháborodást, hogy az olyan egyéb vallási közösségek, mint a buddhisták sem nevezhetők *egyháznak*. Kiderül továbbá a fenti cikkből az is, hogy a pannonhalmi katolikusok szerint teljesen természetes az, hogy a keresztyénség és egyéb világvallások között mélyíteni kell a lelki kapcsolatokat, hogy velük össze kell fogni, együtt kell működni (Isten szigorú intése, tilalma ellenére!). Harmadszor arra is fény derül, hogy mindezek háttérben egy pápai biztatás áll. Vagyis ha Karol Voytila „Krisztus csalatkozhatatlan földi helytartója” Rómában valamit kijelent, mindegy, hogy az szöges ellentétben áll a Biblia tanításával, az a katolikus egyház tisztségviselői számára kötelező érvényű! A katolikus egyházban soha nem az volt az első rendű szempont, hogy mit tanít a Szentírás, hanem, hogy mit mond Róma püspöke, és ez mindmáig így van! Végül azt is megtudhatjuk, hogy a láma látogatása nem is az első ilyen „rendhagyó” alkalom volt, hisz már korábban is került sor hasonló összejövetelre Pannonhalmán, mely az egyéb világvallásokkal történő kapcsolatfelvételt célozta.

- **További példák Róma és a világvallások közötti közeledésre:**

-Szentföldi zarándoklat: a pápa együttműködésre, egységre és a kapcsolataik ápolására szólította fel a muzulmánokat, keresztyéneket, zsidókat!

-II. János Pál 1986-ban lépett legközelebb a nem keresztyén vallásokhoz. Nevezetesen Indiában, ahol letérdelt Gandhi sírjánál, Madrasban, ahol a Kali kultusz egyik főpapja egy koszorút nyújtott át neki. Majd Uj-Delhiben egy fiatal hindu nő a pápa homlokára festette a tilak-jegyét, Shiva isten jegyét. E kultusz követőinek szemében a pápa ezzel alávetette magát a tantrista beavatási rítusnak. (P. Beyerhaus - L. v. Padberg, Eine Welt - Eine Religion, Verlag Schulte - Gerth 1989.)

- Ezen kívül 1997-ben magyarul is megjelent a (1993-ban, Chicago-ban aláírt) **Világvallások Parlamentjének Nyilatkozata**, *Világetosz* címmel. Melyben egy új egységes világrend, világvallás és -erkölcs kialakításának megdöbentő részleteit fogalmazták meg a különböző világvallások képviselői (Bahai, Brahma Kumaris, Buddhizmus, Kereszténység, Belsőült vallások, Hinduizmus, Jainizmus, Zsidóság, Iszlám, Új pogányok, Szikek, Taoisták, Teozófusok, Zoroasterek, vallásközi szervezetek, stb.), kötelezve és felszólítva minden embert annak elfogadására. A nyilatkozatot ökumenikus kiadói együttműködés címén az Egyházforum Alapítvány és a **Református Zsinat Tanulmányi Osztálya** jelentette meg. Ezen is érdemes elgondolkozni.

Esetleg néhány szó az EVT-ről!!

- stb.

- **Hát ebben meg mi rossz van? Miért nem léphetünk semmiféle egységre a nem keresztyén vallásokkal?**

Mert a **különböző vallások által tisztelt, vagy imádott bálványok mögött** - bármily félelmetesen is hangzik - **démonok állnak**, vagyis maga a Sátán. Az idegen vallások képviselői démoni lelkeket hívogatnak és tisztelnek.

„És ne áldozzák többé véres áldozataikat az ördögöknek, akikkel ők paráználkodnak. Örökkévaló rendtartás legyen ez nékik nemzedékről nemzedékre.” (III. Móz 17:7)

„Idegen istenekkel ingerelték, utálatosságokkal bosszantották (az Istent). Ördögöknek áldoztak, nem Istennek; (V. Móz 32:16,17)

„Mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezése Krisztusnak Beliállal?... Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal?... Annakokáért menjetek ki közülük és szakadjatok el, azt mondja az Úr” (II. Kor 6:14-17)

És azt is mondja: „ne legyen közösségetek a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat!” (Ef 5:11).

És még sorolhatnánk az idevonatkozó igéket.

10. Befejezés

Az eddigiekből tehát, világosan kitűnik, hogy Róma szerint a teljes értékű ökumenikus egység akkor fog létrejönni, ha a reformáció idején elszakadt, *tévelygő báránykák* (vagyis a többi, ún. „egyházi közösség”, ezek vagyunk mi) is visszatérnek a pápa vezette katolikus egyház soraiba. Azonban az egyre inkább Róma irányítása alá kerülő ökumenikus mozgalomban résztvevő és az ahhoz csatlakozó protestáns egyházaknak egy nagyon komoly veszéllyel kell számolniuk. A kat. egyház részéről félreérthetetlen és határozott közeledés, egy fajta lelki nyitottság figyelhető meg a nem keresztyén világvallások felé, mely nem jelent mást mint azt, hogy Róma felvállalta a közvetítő szerepét a keresztyénség és a keleti misztikus vallások között is. Az ökumenikus mozgalomhoz való csatlakozás tehát, a nem keresztyén vallások elismerését jelenti, vagyis annak tudomásul vételét, hogy ők is ugyanazt a célt és ugyanazt az Istent szolgálják.

A Kat. Egyház mindemellett egyre erélyesebben és egyre türelmetlenebbül sürgeti az ökumené terjedését. Ennek megerősítésére egy újságcikkből idézek, mely talán még a laikusoknak is megüti a fülét: „Gyulai Endre, római kat. megyés püspök nyilatkozata: „Úgy tudom, csaknem minden vegyes vallású egyházközségünkben megtartják az imanyolcadot. Itt **protokolltól mentes baráti szálak, rendszeres együttlétek, közös problémák, feladatok, kovászai az egységnek.** Természetes, ha szabad durvább kifejezést használni, a katolikus papok egyike másika közt éppúgy akad, mint a reformáció egyházainak lelkészei között **fafejű!** Gondolkozásukat át kell nevelni és a mai kor egyáltalán nem biztos, hogy megengedi, hogy ez az átnevelés hosszú ideig eltartson.” (Új Áldás, ökumenikus folyóirat, I.\ 5. sz. 1994.) - Ez egy fenyegető hang, nem sokáig lehet tehát, az ökumenizmusnak minden következmény nélkül ellenállni! Az átnevelés immár megkezdődött...

(Esetleg Gratz-i naggyűlés indítványa....)

Ha körülnézünk a gyülekezeteinkben, láthatjuk, hogy bizony sikeresen folyik a laikus, egyházi ügyekben kevésbé járatos hívők félrevezetése az ökumené és az ökumenikus mozgalom valódi célját illetően. Az olyan szívderítően hangzó jelszavak, mint „béke”,

„békesség”, „kibékülés”, „az ellentétek kiengesztelődése” stb., igen nagy népszerűségre találnak még az újjászületett, Bibliát olvasó, ám kevésbé tájékozott emberekben is.

Az Úr azonban számtalan helyen figyelmezteti az övéit:

„Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel; mert ezekért jó az Isten haragja a hitetlenség fiaira. Annakokáért ne legyetek részesei ezeknek;” (Ef 5:6,7) Ne az üres beszédeknek, hangzatos szózatoknak higgyünk, hanem egyedül Isten Igéjének!

„Mindent megvizsgáljatok!” (1 Thess. 5.21)

„Meddig sántikáltok kétfelé! Ha az Úr az Isten, kövessétek Őt!” (I. Kir 18:21)

„Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen: Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben,...” (I. Pét 5:8,9)

„A gonosz emberek pedig és az ámitók nevednek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén. De te maradj meg azokban, amiket tanultál és amik reád bíztak, tudván Kitől tanultad.” (II. Tim 3:13,14), és arra is figyelmeztet Pál, hogy „...lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedhetik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat,... De te józan légy mindenekben...” (II. Tim 4:3,5).

Függelék

A Tridenti Hitvallás /1564. IV. Pius pápától/

„Én,... hiszem és szilárd hittel vallom teljességében és minden részletében, ami a szent római egyház által használt hitvallásban foglaltatik. Nevezetesen: /a niceai-konstantinápolyi hitvallás/.

Szilárdan elfogadom, és megragadva tartom az apostoli és egyházi hagyományokat és az egyház többi gyakorlatát és rendelkezését /cikkelyét/. Éppenúgy a Szentírást abban az értelemben magyarázom, melyet a szent Anya, az Egyház tartott és tart. Az ő hatalmában van az Ítélet a szent írások igazi értelme és magyarázata tekintetében. Soha nem fogom azokat másképpen értelmezni és magyarázni, csak az atyák egybehangzó felfogása szerint.

Vallom azt is, hogy az Újszövetség igazi és voltaképpeni értelmében hét szentség van, amelyeket Jézus Krisztus, a mi Urunk rendelt, és amelyek szükségesek az ember üdvösségéhez, ha nem is minden egyes emberéhez, nevezetesen: a keresztség, megerősítés /bérmálás/, eucharisztia, gyónás, utolsó kenet, áldozópapszentelés és házasság; hogy ezek közvetítik a kegyelmet, és hogy ezek közül a keresztséget, a megerősítést és a felszentelést nem szabad megismételni, az rettenetes bűn lenne. Továbbá valamennyi fent megnevezett szentség ünnepélyes kiszolgáltatásakor az Egyház által helyesnek tartott szokásokat elfogadom, és én is helyesnek tartom. Teljességgel és minden részletében teljesen elfogadom mindazt, amit a szent egyházi gyűlésen Tridentben az eredendő bűn és a megigazulás tekintetében elhatároztak és kijelentettek.

Vallom továbbá, hogy a misében igazi, valódi és engesztelő áldozatot hoznak Istennek élőkért és holtakért, hogy az eucharisztia legszentebb szentségében valóban, igazán és lényegileg a mi Urunk Jézus Krisztus teste és vére az Ő lelkével és istenségével együtt van jelen, hogy kenyér egész anyagának /kenyér-substantia/ a testté, és a bor egész anyagának /bor-substantia/ a vérré történő átlényegülése megy végbe. Ezt az átlényegülést nevezi a római katolikus egyház az átlényegülésnek /transubstantiatio/. Továbbá vallom, hogy az egy színben /alakban/ is az egész, sérthetetlen /hiánytalan/ Krisztust és az igaz szentséget veszik magukhoz.

Állhatatosan ragaszkodom ahhoz, hogy létezik a tisztulás helye /tisztítóház/, és hogy az ott fogvatartott lelkek a hívők közbenjáró imádsága által segítséget kapnak. Ugyanúgy azt is, hogy a szenteket, akik Krisztussal együtt uralkodnak, tisztelni kell, és őket segítségül kell hívni, hogy ők Isten előtt könyörögnek értünk, hogy az ő relikviáikat tisztelni kell. Szilárdan állítom, hogy Krisztus képeit, a minden időben szűz Istenanya, valamint a többi szentek képeit az embereknek birtokolniuk kell, és maguknál kell tartaniuk, hogy azoknak a köteles tiszteletet és hódolatot be kell mutatniuk.

Azt is kimondom, hogy Krisztus az Egyháznak a bűnök elengedésének /búcsú/ teljhatalmát hátrahagyta, és azok gyakorlása nagy áldást hoz a keresztyén népre. A szent katolikus és apostoli római egyházat minden egyház anyjának és tanítójának ismerem el, valódi engedelmességet fogadok meg, és esküszöm a római pápának, aki Szent Péternek, az apostolfjedelemnek utódja és Krisztus helytartója a földön.

Éppenígy kétség nélkül elfogadok és vallok minden egyebet, amelyet a szent, törvényes és általános egyházgyűlések, mindenek előtt a tridenti szent gyűlés /és a Vatikán általános

egyházugyűlései/ hagyományoztak, elhatároztak és kijelentettek, /különösen a római püspök elsőségéről, és az ő csalatkozhatatlan tanítói hivataláról./.

És éppenígy én is elítélek, elvetek és kárhoztatok mindent, ami ezzel ellentmondásban áll, és minden tévtanítást, amelyet az egyház elítélt, elvetett, és kárhoztatott. Ez az igaz katolikus hit, amelyen kívül senki sem menekülhet meg /nem üdvözülhet/, amelyet én itt szabadon megvallok, és amelyhez valóságosan ragaszkodom, ezt akarom bántatlanul és tisztán életem utolsó leheltségéig, Isten segítségével állhatatosan megtartani és megvallani, és arról fogok gondoskodni, hogy amennyiben rajtam múlik, az alámrendetek, vagy azok, akikről való gondoskodás hivatalból reám bízott, szintén ehhez ragaszkodjanak, ezt tanítsák és prédikálják.

Ezt ígérem, fogadom és esküvel megerősítem. Úgy segítsen meg engem Isten, és Istennek ezek a szent evangéliumai.”

Megjegyzés: A /.../ jelek közé helyezett szövegrészeket a konzíliumok szent kongregációja toldotta be, és azóta a hitvallás letételénél ahhoz kell csatolni.

(A szöveg Neuner-Ross: „Der Glaube der Kirche i.d. Urkunden...” c. Műve alapján készült.)

Heidelbergi Káté, 80. Kérdés:

„Mi különbség van az Úr vacsorája és a római katolikus mise között?”

Felelet: Az úrvacsora arról tesz nekünk bizonyosságot, hogy minden bűnünkre tökéletes bocsánatot nyerünk Jézus Krisztusnak amaz egyetlen áldozatáért, amelyet a keresztfán Ő maga egyszer vitt véghez (Zsid 7:27, 9:12, 25-28, 10:10, 12-14, Jn 19:30, Mt 26:28, Lk 22:19-20), és hogy mi a Szentlélek által Krisztussal egyesülünk (1. Kor 6:17, 12:13, 10:16), aki most a maga valóságos testével a mennyekben az Atyának jobbján van (Kol 3:1, Zsid 1:3, 8:1-2) és azt akarja, hogy ott imádjuk Őt (Jn 4:21-24, 20:17, Lk 14:52, Csel 7:55-56, Kol 3:1, Fil 3:20, 1. Th 1:10). A mise ellenben azt tanítja, hogy az élők és a holtak bűnei nem bocsáttatnak meg a Krisztus szenvedéséért, hacsak érettük a misemondó papok naponként nem áldozzák meg Krisztust;és hogy Krisztus a kenyérnek és bornak színe alatt testileg jelen van és azért ezekben kell Őt imádni (Zsid 9:6-10, 10:19-31). Ezért a mise nem más, mint megtagadása Jézus Krisztus egyetlenegy áldozatának és szenvedésének, és kárhoztos bálványimádás.”

A Tridenti Zsinat megigazulással kapcsolatos átkai:

A katolikus egyház, mintegy válaszként a reformációra, a Tridenti Zsinaton 33 pontban (kánonban) fogalmazta meg a megigazulással kapcsolatos határozott állásfoglalását. Az alábbiakban csak a leglényegesebbeket sorolom fel. (A saját kiegészítéseimet zárójelbe tettem, a könnyebb érthetőség végett. Ezek nem az eredeti dokumentum részei).

IX. Kánon: Ha valaki azt állítja, hogy az istentelen ember egyedül hit által igazul meg, olyan értelemben, hogy semmi másra nincs szüksége, ami hozzásegíti őt a megigazulás kegyelmének elnyeréséhez.. legyen átkozott.

XII. Kánon: Ha valaki azt állítja, hogy a megigazító hit nem más, mint bizalom Isten kegyelmében, mely által a bűn megbocsáttatik Krisztus érdeméért, vagy hogy egyedül ez a bizalom az, ami által megigazulunk, legyen átkozott.

XIV. Kánon: Ha valaki azt állítja, hogy az ember feloldozást nyer a bűnei alól vagy megigazul, ha meggyőződéssel hiszi, hogy feloldozást nyert vagy megigazult, vagy hogy valóban csak az igazul meg, aki hiszi, hogy megigazult, és hogy egyedül ezáltal a hit által nyeri el a megigazulást, legyen átkozott.

XXX. Kánon: Ha valaki azt mondja, hogy a megigazulás kegyelmének elnyerése után a bűn, vagy örök büntetéssel járó bűnösség (vagyis az a törleszthetetlen adósság, amellyel Istennek tartozunk a bűneink miatt) minden bűnbánatot tartó bűnösre nézve úgy eltöröltetik, hogy semmilyen ideiglenes büntetéssel járó tartozást (bünt) sem ezen a világon sem később a purgatóriumban nem kell törleszteni, mielőtt a menyország kapuja megnyílhatna, legyen átkozott.

XXIV. Kánon: Aki azt állítja, hogy az elnyert igazsá létel/megigazulás Isten szemében nem a jó cselekedetek által őrződik meg, sőt, hogy nem azok által növekszik (vagyis, hogy nem a jócselekedeteim miatt leszek egyre igazabb), hogy a cselekedetek önmagukban csupán az elnyert megigazulás gyümölcsei, de nem a igazabbá létel okai (vagyis nem azt a célt szolgálják, hogy általuk Isten előtt egyre igazabbá váljunk), legyen átkozott.